

Sygn. akt VIII GC 1012/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marcin Królikowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Marzena Lewandowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 października 2016 r. w B.

sprawy z powództwa M. T.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 14 211,00 zł (czternaście tysięcy dwieście jedenaście złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.658,00 zł (trzy tysiące sześćset pięćdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 214,86 zł (dwieście czternaście złotych osiemdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

SSR Marcin Królikowski

UZASADNIENIE

Powód M. T. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 14.211,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty a także zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż jest nabywcą wierzytelności przysługującej A. S. (1) z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 2 maja 2014 r. wyrządzonej w jej pojeździe marki (...) o nr rej. (...) przez kierowcę ubezpieczonego w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Powód podał, iż pozwany wszczął postępowanie likwidacyjne i wyliczył odszkodowanie na kwotę 14.211,27 zł, jednakże, ostatecznie pozwany odmówił przyjęcia odpowiedzialności za szkodę. Powód nie zgadzał się ze stanowiskiem pozwanego, podkreślał, że stanowisko pozwanego opierało się na nierzetelnej. Powód podkreślał także, iż wysokość szkody zostanie sprecyzowana po sporządzeniu przez biegłego opinii w tym zakresie, gdyż podana przez pozwanego kwota stanowi wstępną wysokość należnego odszkodowania. Powód wnosił o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia przebiegu zdarzenia z dnia 2 maja 2014 r. oraz ustalenia wartości uzasadnionych technologicznie kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 27 marca 2015 r. w sprawie o sygn. akt (...) Sąd Rejonowy w B. orzekł zgodnie z żądaniem powoda wyrażonym w pozwie oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wnosił o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany przyznał, iż prowadził postępowanie likwidacyjne dotyczące szkody z dnia 2 maja 2014 r. Pozwany podał, iż odmowa przyjęcia odpowiedzialności za szkodę nastąpiła po przeprowadzeniu analizy przebiegu zdarzenia, po oględzinach miejsca zdarzenia, przy uwzględnieniu uszkodzeń pojazdów. W wyniku tej analizy ustalono, iż do zdarzenia nie doszło w okolicznościach deklarowanych przez jego uczestników, gdyż uszkodzenia obu pojazdów nie były ze sobą zbieżne. W ocenie pozwanego przeczyło temu uszkodzenie w czołowej części pojazdu marki (...), jak również kierunek otarcia obręczy tylnego koła pojazdu marki (...) przy niewielkiej prędkości. Pozwany podał także, iż prowadził postępowanie likwidacyjne z umowy (...) zgłoszonej przez właściciela pojazdu marki (...) W. K., która została zarejestrowana pod numerem (...). W tamtej szkodzi pozwany również odmówił wypłaty odszkodowania kierując się w/w wnioskami. Pozwany podkreślał, iż wziął pod uwagę, że w podobnych okolicznościach miały miejsce szkody: z udziałem W. K. w dniu 20 marca 2013 r. i A. S. (2) w dniu 5 lutego 2014 r. Pozwany wnosił o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia przebiegu zdarzenia z dnia 2 maja 2014 r., w szczególności, czy do zdarzenia mogło dojść w okolicznościach deklarowanych przez A. S. (1) i W. K..

W piśmie procesowym z dnia 4 lipca 2016 r. pozwany podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. Pozwany nie składał zastrzeżeń do opinii biegłego, wskazując, iż biegły ustalił, że do zdarzenia nie mogło dojść w okolicznościach wskazywanych przez A. S. (1) i W. K..

W piśmie procesowym z dnia 7 lipca 2016 r. powód wnosił o zobowiązanie biegłego do wydania uzupełniającej opinii, w której biegły odniesie się do zastrzeżeń powoda. Powód podkreślał, iż aktualnie, skrzyżowanie zostało przebudowane, a „stary układ” skrzyżowania nie pozwalał na ruch po takiej trasie, jak zasumował to biegły, w ruchu nazwanym jako „zamierzony.” Powód podkreślał, iż miejsce kolizji jest zlokalizowane w B. na mało ruchliwej drodze, dlatego też w ocenie powoda, należałoby przeprowadzić wizję lokalną, aby wyjaśnić wszelkie wątpliwości dotyczące przebiegu zdarzenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 2 maja 2014 r. A. S. (1) jechała ulicą (...), kierując pojazdem marki (...) o nr rej. (...). Nie padał deszcz, było sucho. Ulica po której poruszała się A. S. (1) była ulicą z pierwszeństwem przejazdu.

(dowód: zeznania świadka A. S. (1) – k. 66 akt)

Tego dnia W. K. wracał z pracy kierował samochodem marki (...) o nr rej. (...). W. K. jechał z prędkością 40 – 50 km/h, na małej bocznej drodze, tworzącej skrzyżowanie z ulicą (...).

(dowód: zeznania świadka W. K. – k. 66 akt)

W. K. nie zatrzymał się na skrzyżowaniu z ul. (...) i kierowany przez niego samochód marki (...) o nr rej. (...) uderzył przodem w prawy bok pojazdu marki (...) o nr rej. (...). Uderzenie było na tyle mocne, że w obu pojazdach wyskoczyły poduszki powietrzne.

(dowód: zeznania świadka W. K. – k. 66 akt, zeznania świadka A. S. (1) – k. 66 akt)

Przed tym zdarzeniem A. S. (1) brała udział w innym zdarzeniu drogowym na skutek czego samochód marki (...) o nr rej. (...) miał lekko przetarty bok od strony kierowcy. To uszkodzenie było naprawione w dniu 2 maja 2014 roku.

(dowód: zeznania świadka A. S. (1) – k. 66 akt)

Kierujący pojazdem marki (...) o nr rej. (...) W. K. zawarł z pozwanym umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

(okoliczność bezsporna)

A. S. (1) zgłosiła szkodę pozwanemu, który przeprowadził postępowanie likwidacyjne. Na skutek powyższego pozwany ustalił, iż koszty naprawy pojazdu marki (...) o nr rej. (...) wynosił 14.211,27 zł. Pozwany ustalił także, iż przedmiotowa szkoda nie była szkodą całkowitą. Ostatecznie pozwany odmówił przyjęcia odpowiedzialności za szkodę, albowiem ustalił, iż do szkody nie doszło w okolicznościach wskazywanych przez uczestników zdarzenia.

(dowód: zeznania świadka A. S. (1) – k. 66 akt, wycena szkody w pojeździe – k. 13 – 15 akt, analiza przebiegu zdarzenia – k. 16 – 23 akt, pismo pozwanego – k. 25 – 26 akt, opinia nr (...) – k. 28 – 30 akt)

W dniu 17 września 2014 r. poszkodowana A. S. (1) zawarła z pozwanym umowę powierniczego przelewu wierzytelności dotyczącej jej roszczenia wobec pozwanego z tytułu odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki (...) o nr rej. (...).

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności – k. 8 - 9 akt, zawiadomienie o przelewie wierzytelności – k. 10 akt)

Powód wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania, a pozwany nie spełnił żądania powoda.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 11 akt)

Sąd ustalił, iż w dniu 2 maja 2014 r. doszło do kolizji drogowej podczas której kierujący pojazdem marki (...) o nr rej. (...) nie zatrzymał się na skrzyżowaniu z ul. (...) uderzył przodem w prawy bok pojazdu marki (...) o nr rej. (...), którym kierowała A. S. (1). Uszkodzenia obu pojazdów nie odpowiadały torowi ruchów pojazdów opisywanych przez uczestników zdarzenia, ale uszkodzenia obu w.w pojazdów były do siebie przystające. Niewątpliwie doszło do kontaktu pomiędzy tymi pojazdami, ale samochód marki (...) uderzył przodem, lewą częścią przedniego zderzaka w bok (...). Uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki (...) o nr rej. (...) w związku ze zdarzeniem z dnia 2 maja 2014 r. przy użyciu części oryginalnych zamiennych według średnich rynkowych stawek na lokalnym rynku z daty szkody wynosił 21.213,05 zł brutto, tj. 17.246,38 zł netto.

(dowód: opinia biegłego M. B. – k. 81 – 99 akt, wyjaśnienia biegłego M. B. – k. 140 akt)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedstawionych przez strony, które nie budziły wątpliwości, co do swej autentyczności i nie były kwestionowane przez strony, na podstawie zeznań świadków: W. K., A. S. (1), a także na podstawie opinii biegłego M. B..

W ocenie Sądu zeznania świadków były szczerze, rzeczowe, korespondowały ze sobą wzajemnie oraz z pozostałym materiałem dowodowym ujawnionym w sprawie

Sąd zaaprobował opinię biegłego M. B. jako pełną i logiczną w której biegły odpowiedział na wszystkie postawione przez Sąd pytania, wyjaśnił wątpliwości dotyczące przebiegu zdarzenia z dnia 2 maja 2014 r. Ponadto, biegły w sposób wszechstronny wyjaśnił zagadnienia dotyczące kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu w tym kosztów robocizny, które obowiązywały na lokalnym rynku jak również uwzględnił poprzednią szkodę stwierdzoną w pojeździe. Biegły podtrzymał także swoje konkluzje składając wyjaśnienia na rozprawie. Podkreślił, że Sąd ocenia opinie biegłych pod kątem ich logiki, spójności oraz tego, czy odpowiadają na postawione tezy dowodowe (wyrok SA w Szczecinie z dnia 23 lipca 2014 r. III AUa 462/13 LEX nr 1527191).

Na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. Sąd oddalił wnioski powoda o przeprowadzenie wizji lokalnej miejsca zdarzenia, albowiem w ocenie Sądu wszystkie istotne okoliczności sprawy zostały wyjaśnione, więc przeprowadzenie tego wniosku było nieuzasadnione i prowadziłoby wyłącznie do przedłużenia postępowania.

Zaznaczyć tu należało również, iż przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd miał na uwadze treść art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie, z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie, pozwany kwestionował fakt wystąpienia kolizji drogowej na skutek, czego uszkodzony został uszkodzony samochód osobowy marki (...) o nr rej. (...).

Sąd zważył, że zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Konstrukcja przelewu powierniczego wierzytelności w celu jej ściągnięcia polega na tym, że wierzyciel na podstawie stosunku wewnętrznego (z reguły umowy zlecenia) z inną osobą, zamiast udzielenia jej pełnomocnictwa, przelewa wierzytelność na zleceniobiorcę (cesjonariusza), który zobowiązuje się ściągnąć wierzytelność od dłużnika i wydać wierzycielowi uzyskane świadczenie. W następstwie takiej umowy, zleceniobiorca staje się nabywcą wierzytelności, która z prawnego punktu widzenia wchodzi do jego majątku. W stosunku zewnętrznym zleceniobiorca (cesjonariusz), jako powiernik powinien stosować się do wskazówek zleceniodawcy (cedenta). Działa wprawdzie w imieniu własnym, ale na z gospodarczego punktu widzenia, na rachunek zleceniodawcy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1999 roku, I CKN 111/99).

W procesie cywilnym ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania i to one są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). Innymi słowy ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo (żąda czegoś od innej osoby) obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu (czyli neguje uprawnienie żądającego). W myśl ogólnych zasad procesowych, to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (por. wyrok SN z dnia 19 grudnia 1997 r., II CKN 531/97, LEX nr 496544), a na stronie pozwanej spoczywa obowiązek wykazania, że powodowi jego żądanie nie przysługuje (por. wyrok SN z dnia 20 grudnia 2006 roku IV CSK 299/06).

Stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. w wykonaniu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pozwany przyjął odpowiedzialność za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczony. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 § 1 i 2 k.c.). Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej są: zdarzenie, z którym przepis prawny łączy odpowiedzialność odszkodowawczą, powstanie szkody oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem i szkodą (art. 361 k.c.). W przypadku wystąpienia wymienionych przesłanek naprawienie szkody, przez podmiot do tego zobowiązany, powinno polegać na przywróceniu w majątku poszkodowanego stanu rzeczy naruszonego zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może przewyższać jednak wysokości faktycznie poniesionej szkody.

Konkludując, umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikiłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków (art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). Świadczenie należne od ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały już w wyniku wystąpienia zdarzenia wyrządzającego szkodę osobie trzeciej, a który istnieje już od chwili wyrządzenia jej szkody.

W ocenie Sądu powód udowodnił, iż w dniu 2 maja 2014 r. miała miejsce kolizja pojazdów marki (...) o nr rej. (...), którym kierował W. K. oraz

pojazdu marki (...) o nr rej. (...), którym kierowała A. S. (1), natomiast do zdarzenia doszło z winy W. K., który nie zatrzymał się na skrzyżowaniu z drogą z pierwszeństwem przejazdu, którą jechała A. S. (1). Uszkodzenia obu w/w pojazdów były do siebie przystające, a biegły M. B. nie miał wątpliwości, iż do zdarzenia doszło. Wątpliwości dotyczyły toru poruszania się obu pojazdów oraz tego pod jakim kątem samochód marki (...) uderzył w bok pojazdu marki (...).

Sąd zważył, iż skoro brak jest podstaw do przyjęcia, iż nie doszło do kontaktu między tymi pojazdami, jak również, że nie było wątpliwości co do tego, że pojazd marki (...) uderzył w pojazd marki (...), a wątpliwości dotyczyły kąta uderzenia oraz toru ruchu pojazdu, to zaistniały przesłanki do przyjęcia odpowiedzialności za szkodę w oparciu o art. 822 k.c. Powyższe nieścisłości w zeznaniach świadków mogły być skutkiem upływu czasu oraz tego, że zdarzenie miało charakter nagły. Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów świadczących o tym, że kolizja była celowa i planowana.

W wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu "wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy"(wyrok SN z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72 (OSNCP 1973. nr 6, poz. 111).

W ocenie Sądu obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela aktualizują się z chwilą wyrządzenia poszkodowanemu szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierza go naprawić (por. uchwałę SN z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74). W wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu "wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy"(wyrok SN z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72 (OSNCP 1973. nr 6, poz. 111).

Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Efekt w postaci naprawienia szkody osiągnięty zostaje wtedy, gdy w wyniku prac naprawczych uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem. Za „niezbędne” kosztów naprawy należy uznać takie koszty, które obejmują przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/2003, Lex Polonica nr 361525, Biuletyn Sądu Najwyższego 2003/6 str. 4, Gazeta Prawna 2003/122 str. 26, Jurysta 2003/9-10 str. 54, OSNC 2004/4 poz. 51).

Sąd zaakceptował pogląd biegłego, który przyjął niezbędność zastosowania oryginalnych części zamiennych (por. uchwałę SN z dnia 12 kwietnia 2012 r. III CZP 80/11, LEX nr 1129783, www.sn.pl, Biul. SN 2012/4/5).

Nadto, przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu, jak przed zdarzeniem. Jeżeli w tym celu należy wymienić uszkodzoną część, to jest to niewątpliwie normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Zastosowanie oryginalnych części zamiennych do naprawy tego pojazdu nie spowodowało wzrostu wartości tego pojazdu, a gdyż po dokonaniu naprawy w związku z wypadkiem komunikacyjnym wartość pojazdu ulega obniżeniu, ponadto biegły uwzględnił wcześniejsze naprawy pojazdu.

Wobec powyższego wydatek konieczny, obejmujący uzasadnione technicznie koszty naprawy pojazdu wynosił 21.213,05 zł brutto, tj. 17.246,38 zł netto. Ponieważ powód żądał zasądzenia kwoty 14.211,00 zł, więc Sąd nie mógł orzec ponad żądanie (art. 321 k.p.c.).

Sąd zważył także, iż w myśl art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, a zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie (art. 14 ust. 1 z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych - Dz.U.2013.392 j.t.).

Reasumując na podstawie art. 822 § 1 k.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda M. T. kwotę 14.211,00 zł. Orzeczenie w części dotyczącej odsetek Sąd wydał zgodnie z art. 481 k.c. (pkt. I wyroku).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 99 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. W myśl tej zasady strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

W niniejszej sprawie koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie 3.658,00 zł. W powyższej kwocie mieściła się kwota 17,00 zł stanowiąca opłatę skarbową od pełnomocnictwa, kwota 2.400,00 zł stanowiąca wynagrodzenia pełnomocnika ustalone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państw kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, kwota 711,00 zł stanowiąca opłatę od pozwu, kwota 500,00 zł stanowiąca koszt przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego (pkt. II wyroku).

Nadto w myśl art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazano pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 214,86 zł tytułem zwrotu kosztów procesu tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa (pkt. III wyroku).

SSR Marcin Królikowski